

HÄLSNING

TILL

MEDLEMMARNA

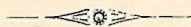
AF

FJERDE ALLMÄNNA NORDISKA SKOLMÖTET

I

STOCKHOLM

DEN 10 AUGUSTI 1880.

Varde ljus! Så ljud från ofvan
Tidens första timslag klart.
Lifvet, kraften, aningsgåfvan
Föddes, barn af ljusets art.
Frön till under, än ej drömda,
Såddes ifrån verld till verld,
Gnistor i hvart väsen gömda
Vordo ifrån samma härd.

Tider runno, tider svunno
Sedan i oändligt lopp;
Än de stora krafter brunno,
Än likt moln de löstes opp.
Men i djupet stilla grodde
Städs ett evighetens frö,
Och i gömda gnistor bodde
Lågor, som ej kunde dö.

Så det stora långa tider
Lefver i det dolda blott,
Tills den timman slår omsider,
Då ny vårvind det har nått,
Då på nytt ett rop hörs skalla
Rundt kring jorden efter ljus
Och de stora krafter kalla
Upp till lif ur sömn och grus.

Och när detta sker, då vändes
Uti häfderna ett blad,
Och af lifslust tiden tändes,
Och hon jublar framåt glad.
Ja, när detta rop hörs skära
Gällt och skarpt kring jordens rund,
Då är himlens kraft oss nära,
Bådande en födslostund.

Och då spränges mörkrets fjätter
Någorstädes på vår jord,
Och uti de mörka nätter
Varder likt en aning spord,
Och då stiger det en susning
Öfver våg i österled,
Och då kommer det en ljusning
Ofvanfrån till jorden ned.

Och de mörka skyar brista,
Och hvar tanke uppåt vänds,
Lågan löses ur sin gnista,
Gnistan uti lågor tänds,
Skaror efter skaror fråga
Vägen till sin Faders hus,
Millioner tändas, låga
Utaf längtan efter ljus.

Detta, det är nya tiders,
Stora födslotiders art,
Nya tankars, nya striders,
Nya makters segerfart,
Det är krafternas förvandling
Uti verldsomfattadt mått,
Drömmen, stånden upp till handling,
Hoppet, till fullbordan nådt.

Allting nytt är då allenast
En uppståndelse till ljus,
Allting ungt den kraft, som senast
Kallats upp till kamp för ljus. —
Hör, hur alla gångna släktens
Bästa sträfvan, högsta id
Ljuda uti morgonväktens
Budskap till hvar nyfödd tid! —

Se det unga, hur det spanar,
Hur profetisk är dess blick,
Hur förnyelse det anar
Bortom häfd och åldradt skick,
Hur det stiger, oförnekligt,
Ljust, likt soluppgång ur sjö,
Hur det drabbar, obevekligt,
Skuggorna, som måste dö! —

Nu går åter öfver landen
Ropet: ljus! och mera ljus!
Och re'n vingslag utaf anden
Hörs som från himlars hus.
Det är Eder, som det söker,
Kämpar, när och fjärran från!
Hör, hur ropet sig föröker,
Hör, det växer till ett då!

Hör, det som en åska ljudar:
Eder uppgifts storhet sen!
Tiden har nu många gudar,
Men hon samlas vill kring en.
Det är Eder, som hon manar
Bana vägen till Hans hus.
Hon vill skåda hvad hon anar,
Er hon ropar: Gif mig ljus!

Er hon ropar: Låten fara
Alt hvad smått, som skiljer Er,
Låten högsint endrägt vara
Länken, som förbinder Er!
Må mot ofvan armar sträckas
Med förhoppning och med fröjd,
Och försonligt händer räckas
Ned från tempeltinnars höjd!

Må i lärosal och kyrka
Stora andar skåda stort,
Och med klarhet och med styrka
Edert höga värf bli gjort!
Må er längtan ej bli sviken,
Må er afsigt bli förstådd,
Må i Nordens alla riken
Skördar gro af eder sådd!

Må ett slägte utaf männer
Fostras här på fädrens jord!
Må hvad ädlast tiden känner
Bo hos qvinnorna i Nord!
Må de gamla sagolanden
Stå, ett samladt Herrans hus,
Bröder räcka bröder handen
Till en täflingskamp i ljus!

P. Aug. Gölecke.